

ДЖЕЙСОН

Навіть до удару блискавкою день у Джейсона видався поганим. Хлопець прокинувся на задньому сидінні автобуса, не знаючи, де знаходиться, і тримаючи за руку невідому дівчину. Ну гаразд, ця частина дня була не зовсім поганою. Дівчина приваблива. Але він не розумів, хто вона така і що вони тут роблять. Джейсон підвівся і потер очі, намагаючись щось збагнути.

Попереду кілька десятків підлітків, розвалившись на сидіннях, слухали музику на своїх айподах, балакали або дрімали. Усі здавалися його однолітками. Їм виповнилося п'ятнадцять... чи шістнадцять?

А оце вже лякало. Він не пам'ятав, скільки йому років.

Автобус гуркотів по труській дорозі. За вікном під яскравим блакитним небом розкинулася пустеля. Джейсон був переконаний, що не мешкає в пустелі. Він намагався пригадати хоч щось... Останнє, що він пам'ятав...

Дівчина стиснула його долоню.

— Джейсоне, усе гаразд?

Вона була вдягнена у вицвілі джинси, похідні черевики та вовняну лижну куртку. Кошлате каштанове волосся було нерівно обстрижене, тоненькі прядки звисали по боках. На ній не було макіяжу, вона вочевидь намагалася не привертати до себе увагу. Але це не працювало. Дівчина була занадто привабливою. Її очі, здавалось, змінювали колір, наче калейдоскоп, — карі, блакитні, зелені.

Джейсон відпустив її долоню.

— Я не...

У передній частині автобуса вигукнув учитель:

— Агов, пиріжки, увага!

Чолов'яга вочевидь був тренером. Його бейсболка була так низько насунута на лоба,

що очі-намистинки ледве визирали з-під неї. Він мав ріденьку козлину борідку і кислий вираз обличчя, наче з'їв щось запліснявіле. Яскрава помаранчева теніска окреслювала м'язисті руки й груди. Нейлонові спортивні шорти та кросівки фірми «Найк» були бездоганно білими. На шиї висів свисток, а на поясі — мегафон. Тренер виглядав би загрозово, якби не був метра півтора заввишки. Коли він став у проході між сидіннями, один зі студентів вигукнув:

— Підведіться з колін, тренере Хедже!

— Я все чув!

Тренер оглянув автобус у пошуках нахаби. Але його очі зупинилися на Джейсоні і стали ще розлюченішими, ніж були.

У Джейсона мурахи побігли по шкірі: тренер знає, що його тут не має бути. Зараз він покличе Джейсона до себе й запитає, що той робить у автобусі, — і що йому на це відповідати?

Але тренер Хедж відвів погляд і прокашлявся.

— Прибуваємо за п'ять хвилин. Залишайтеся зі своїм напарником. Не загубіть робочі зошити. І якщо хтось із вас,

пиріжки, учинить гармидер на цій екскурсії, я власноруч відправлю його назад до гуртожитку у такий спосіб, що навіть згадувати буде лячно.

Він узяв бейсбольну биту й ляснув нею по уявному м'ячу.

Джейсон подивився на дівчину, яка сиділа поруч.

— Він має право розмовляти з нами таким чином?

Вона знизала плечима.

— Аякже. Це ж «Школа дикунів». «Де діти — дикі звірі».

Вона вимовила фразу так, наче це був їх старий спільний жарт.

— Сталось якесь непорозуміння, — сказав Джейсон, — я не повинен тут бути.

Хлопець попереду озирнувся і розсміявся.

— Авжеж, Джейсоне! Усі ми не повинні тут бути. Я не втікав шість разів, а Пайпер не цупила «БМВ».

Дівчина зашарілася.

— Я не цупила те авто, Лео!

— Ох, я забув, Пайпер. Що ти там розповідала? Ти попросила продавця позичити тобі ту машину?